

dolgi pogrebni vrsti dol s podstrešja na prostorno dvorišče . . . Tu se spomni Vilko, da še ni izkopana jama. In kakor bi trenil, zagradi v bližini ležečo motiko in koraka zopet naprej, noseč svoje „bridko orožje“.

Jaz sem pel žalostne pesmi z globokim, otožnim glasom, ki je ostale tako ganil, da so jeli na ves glas kričati in jokati . . . Na grozno vpitje so priletele naše matere in sestre iz hiše — hvala Bogu, da očetov ni bilo doma! — in lahko si mislite, kako so gledale ta nenavadni izprevod . . . A kmalu so se spomnile, kaj to pomeni, in smejale so se, da ni bilo smehu ne konca ne kraja . . .

Mi pa smo se medtem približali prostoru, kjer smo nameravali pokopati pusta. Položili smo ga na tla, in Vilko je izmeril s palico njegovo velikost ter jel kopati jamo, kjer naj bi počival ubogi pust . . . Zamahnil je z motiko in po neprevidnosti in nerodnosti zadel z ročajem tudi — Stankovo glavo, da se je pokazala kri. Ranjenec je kričal, kakor bi ga devali iz kože. Saj hudo mu ni bilo Bog ve koliko, a videl je kri, in to je bil ves njegov strah. Dasi je bil Stanko vojak, krvi vendar ni mogel videti . . .

Mama je jokajočemu junaku popolnoma ovila glavo, samo oči so mu žalostno gledale v svet.

Pust je ležal, kamor smo ga položili, dokler ga niso drugi dan sosedovi otroci z velikim krikom in vikom vrgli v vodo . . .

* * *

V poznejših letih pa smo se še mnogokrat spominjali na ta dogodek, in kadarkoli ga omenjam dobri svoji materi, me ta skoraj osorno zavrne, češ, dosti me je veljala ta neumnost!

Tudi Stanko ni nič kaj vesel, ko se domisli onega dneva in z jokajočim obrazom nam pokaže veliko brazgotino na glavi, ki je še današnji dan priča naše lahkomiselnosti.

Pogum.

*Pred nami so strmine, hrib,
pred nami temna noč,
a mi gremó naprej — naprej,
veselo vriskajoč.*

*Saj dobro vemo, da dehti
za hribi ravna plan,
da nam zasiže za nočjo
vesel in jasen dan.*

Branko Brankovič.

